ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **O. D.**, zast. JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou se sídlem Klimentská 1652/36, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2015 č. j. MPSV-UM/25895/15/9S-HMP, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2017, č. j. 4 Ad 4/2016 - 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně advokátce JUDr. Anitě Pešulové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 1.300 Kč, tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobkyně nese stát.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Úřad práce ČR, krajská pobočka pro hl. m. Prahu (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) rozhodnutím ze dne 28. 4. 2015, č. j. 814089/15/AB, zamítl žádost žalobkyně o poskytnutí příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo (dále jen „*příspěvek*“), neboť její zdravotní stav nebyl vyhodnocen jako zdravotní postižení ve smyslu § 9 odst. 2 a 4 zákona

č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením (dále jen „*zákon č. 329/2011 Sb.*“). Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 12. 2015, č. j. MPSV-UM/25895/15/9S-HMP, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně dne 1. 2. 2016 žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který ji zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Vycházel přitom ze skutečnosti, že posouzení povahy zdravotního postižení pro účely splnění podmínek stanovených v § 9 odst. 2 a 4 zákona č. 329/2011 Sb., je odbornou medicínskou činností, k níž je povolána Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věci (dále jen „*PK MPSV*“). Dle městského soudu vyplývá z původního posudku PK MPSV ze dne 12. 8. 2015 i ze srovnávacího posudku PK MPSV ze dne 10. 11. 2015, že žalobkyně v rozhodné době nebyla osobou, která má podle § 9 odst. 2 a 4 zákona č. 329/2011 Sb. těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí nebo těžkou nebo hlubokou mentální retardaci charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V obou posudcích byl zhodnocen i znalecký posudek MUDr. Žmolíka předložený žalobkyní, přičemž obě PK MPSV konstatovaly jeho neobjektivnost, pokud jde o jeho závěry. Městský soud nepovažoval za důvodnou námitku žalobkyně, že nebyla posudkovými lékaři osobně prohlédnuta, jelikož byla v odvolacím řízení přešetřena chirurgem při jednání PK MPSV. Neshledal také důvodným pochybovat o objektivnosti a závěrech posudků PK MPSV, neboť jsou podloženy lékařskou dokumentací doloženou žalobkyní i provedeným vyšetřením, a s těmito podklady nejsou v rozporu. K závěru znalce MUDr. Žmolíka nelze přihlížet, neboť není odborně způsobilý podávat posudky, pokud jde o poskytování příspěvku.

[3] Městský soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že nebyla seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí žalovaného. Z protokolu o ústním jednání ze dne 2. 12. 2015 je totiž zřejmé, že byl sepsán za účasti zmocněnce žalobkyně, který byl seznámen s obsahem správního spisu, zejména s posudkem PK MPSV ze dne 10. 11. 2015, jehož kopii rovněž převzal. Skutečnost, že by zmocněnec výslovně žádal o poskytnutí lhůty k předložení nového znaleckého posudku, který si žalobkyně vyžádala u prof. MUDr. Tomáše Trče, CSc., MBA, z protokolu nevyplývá. Tento znalecký posudek žalobkyně přiložila k žalobě, nicméně městský soud jím dokazování neprovedl, jelikož dokazování provedené správními orgány považoval za dostačující, a nadto by se jednalo o nové skutečnosti, k nimž se žalovaný nemohl vyjádřit.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[4] Kasační stížnost podala žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). Konkrétně namítala, že jí žalovaný svým postupem upřel právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a nenechal ji doložit nový znalecký posudek. Syna zmocnila pouze k převzetí kopie posudku PK MPSV, aby jej mohla postoupit prof. MUDr. Tomáši Trčovi, CSc., MBA, za účelem zpracování nového znaleckého posudku. Správní orgán měl předpřipravený protokol a jeho podpisem úředníci podmínili pořízení kopie posudku PK MPSV. Zmocněnec s tím nesouhlasil, a do protokolu proto doplnil poznámku, ze které vyplývá, že se neseznamuje se správním spisem ve smyslu vzdání se lhůty na doplnění. Podle názoru stěžovatelky zmocněnec dostatečně jasně vyjádřil záměr

předložit nový znalecký posudek. Úředníci do protokolu jen uvedli, že zmocněnec nepožádal o prodloužení lhůty, aniž by jej o tomto právu poučili. Stěžovatelka očekávala, že jí bude postoupeno *„Vyrozumění o právu vyjádřit se k podkladům“*, a v rámci určené lhůty chtěla předložit nový znalecký posudek, nicméně správní orgán rovnou vydal konečné rozhodnutí.

[5] Stěžovatelka dále namítala, že se městský soud dostatečně nevypořádal s žalobními námitkami. Bez dalšího shledal jí předložené znalecké posudky neobjektivními, a zpochybnil i kvalifikaci znalce MUDr. Žmolíka. Ten se sice nezabýval funkčností pohybového aparátu, avšak potvrdil neschopnost stěžovatelky pohybovat se bez pomoci další osoby. Soudní znalec prof. MUDr. Tomáš Trč CSc., MBA pak učinil závěr, že stěžovatelka má těžkou vadu pohybového aparátu ve smyslu § 9 odst. 2 a 4 zákona č. 329/2011 Sb. Dle názoru stěžovatelky bylo úkolem městského soudu požádat PK MPSV o vyjádření, proč se její závěr liší od závěru soudního znalce.

[6] PK MPSV ani jiný orgán si od stěžovatelky nevyžádaly žádné lékařské zprávy ani posudky a spokojily se s tím, co sama doložila. V prvoinstančním řízení nebyla vyšetřena. Názor městského soudu, že komise je jediným odborníkem, který může v daném případě posoudit její zdravotní stav, považuje za nesprávný. Stěžovatelka považuje za chybný i postup městského soudu, kterým bez dalšího odůvodnění odmítl provést důkaz znaleckým posudkem, který předložila až společně s žalobou, jelikož žalovaný jí k tomu nedal prostor.

[7] Dle stěžovatelky správní orgány nezjistily skutečný stav věci, o němž nejsou dány důvodné pochybnosti. Již v řízení existovaly dva znalecké posudky, které vyvracely názor PK MPSV. Správní orgány tak zatížily rozhodnutí podstatnou vadou, která měla vliv na jeho zákonnost, přičemž městský soud tyto chyby neodstranil. Navíc městský soud zatížil vadou i soudní řízení, když nepřijal relevantní důkaz, který vyvrací zjištění správních orgánů. Stěžovatelka tak navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. přípustná. Stěžovatelka je v souladu s ustanovením § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátkou.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu podané v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.) Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť se jedná o vadu svojí povahou

tak závažnou, že se jí musí zabývat z úřední povinnosti i bez návrhu stěžovatelky (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Teprve dospěje-li k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publ. pod č. 617/2005 Sb. NSS).

[13] V souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS či ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS), lze za nesrozumitelná obecně považovat rozhodnutí, jejichž výrok je vnitřně rozporný nebo nevhodně formulovaný takovým způsobem, že rozhodnutí ve svém důsledku nikoho nezavazuje, dále rozhodnutí, u nichž nelze rozlišit výrok od odůvodnění, či rozhodnutí, z nichž není patrné, kdo je jeho adresátem apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových (typicky pokud soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, zjištěné v rozporu se zákonem anebo pokud není zřejmé, zda vůbec v řízení nějaké důkazy byly provedeny). Rozsah povinnosti dostatečného odůvodnění se pak může měnit *„podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka.*“ (viz rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130). Soud, který se s argumentací vypořádává, ji nemůže pouze odmítnout pro nesprávnost, ale musí uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.

[14] Z výroku napadeného rozsudku je jednoznačně zřejmé, že jím došlo k zamítnutí žaloby. Z jeho odůvodnění je pak bez potíží seznatelné, z jakých důvodů městský soud žalobu zamítl a jaké skutečnosti považoval za rozhodné. Ostatně se závěry městského soudu stěžovatelka v kasační stížnosti polemizuje, což by při nesrozumitelnosti rozsudku či absenci odůvodnění nebylo z povahy věci ani možné. Závěry o neobjektivnosti znaleckého posudku MUDr. Žmolíka městský soud v napadeném rozsudku dostatečně odůvodnil, když ji opřel o vyjádření uvedená v obou posudcích PK MPSV, které považoval za stěžejní důkazy (z důvodů, které zdejší soud uvádí níže). Stejně tak se dostatečně vypořádal s návrhy důkazu znaleckým posudkem prof. MUDr. Tomáše Trče, CSc., MBA s odůvodněním, že dokazování provedené před správním orgánem považuje za dostačující, a že se navíc v posudku jmenovaného uvádějí nové skutečnosti, které žalovaný nemohl vzít v potaz. Stěžovatelce lze přisvědčit v jejím názoru, že *„soud není vázán jen těmi důkazy, které byly provedeny v rámci správního řízení, ale je povinen se zabývat předloženými důkazy, pokud mohou ovlivnit správnost.“* V daném případě se však městský soud předloženým důkazem zabýval, a shledal jej nadbytečným, což je zcela v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, jež ovládá proces dokazování v soudním řízení správním. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku není důvodná.

[15] V dalším se zdejší soud zabýval námitkou stěžovatelky, kterou by bylo možno podřadit pod důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., dle které městský soud chybně považoval PK MPSV za jediného odborníka, který může v dané věci zhodnotit její zdravotní stav, a tudíž nesprávně vyhodnotil jí předložený znalecký posudek jako neobjektivní.

[16] K této stížnostní námitce Nejvyšší správní soud předesílá, že v odvolacím řízení správním, v němž je projednáváno rozhodnutí vydané na základě posudku lékaře okresní správy sociálního zabezpečení, posuzuje zdravotní stav občanů podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány PK MPSV. Posudkové řízení je tedy *„specifickou formou správní činnosti (srov. ustanovení § 16a zákona o provádění sociálního zabezpečení), spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. I tyto posudky nicméně hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. a v případě potřeby může zejména uložit též zpracování posudku soudem ustanoveným znalcem z oboru posudkového lékařství. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí*“ (viz rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 Ads 93/2012-33, který vycházel mj. i z nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 11. 1995, sp. zn. II. ÚS 92/95).

[17] Zdejší soud také odkazuje na § 16a odst. 4 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, podle kterého je PK MPSV oprávněna vyzvat posuzovanou fyzickou osobu k předložení lékařských nálezů ošetřujících lékařů, atp. Tedy v případě, že PK MPSV shledá zdravotní dokumentaci, která jí byla předložena, dostatečně komplexní k objektivnímu vyhodnocení zdravotního stavu posuzovaného, není již její povinností vyzývat posuzovanou osobu k předložení další dokumentace.

[18] Městský soud vycházel z posudku PK MPSV ze dne 12. 8. 2015 a srovnávacího posudku PK ze dne 10. 11. 2015. Obě PK MPSV při zpracování posudků vycházely z relevantní lékařské dokumentace, z vlastního vyšetření stěžovatelky i ze znaleckého posudku předloženého stěžovatelkou. Obě PK MPSV jednaly v řádném složení v souladu s § 16b zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Ve svých posudcích se obě PK MPSV dostatečně vypořádaly s veškerými uvedenými podklady, přičemž je shledaly naprosto dostačujícími pro objektivní vyhodnocení zdravotního stavu stěžovatelky za účelem posouzení nároku na příspěvek. PK MPSV, která vypracovala srovnávací posudek, nadto shlédla i stěžovatelkou předložené rentgenové snímky, přestože konstatovala, že rentgenové nálezy jsou dostatečně popsané v odborných nálezech. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že oba posudky PK MPSV splňují požadavky na úplnost, celistvost a přesvědčivost odborného lékařského posudku a městský soud proto nepochybil, když je vyhodnotil jako stěžejní důkazy.

[19] Dovolává-li se stěžovatelka objektivnosti znaleckých posudků, které předložila, zdejší soud předně odkazuje na svůj rozsudek ze dne 27. 10. 2004, č. j. 3 Ads 3/2004-89, dle kterého skutečnosti příslušející posuzovat výlučně PK MPSV nemůže určovat soudní znalec. Dle rozsudku NSS ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 Ads 93/2012-33, *„[s]pecifické postavení posudkových komisí spočívá právě v tom, že jsou nadány odbornou kompetencí v oblasti posudkového lékařství, což znamená, že jsou schopny z medicínského hlediska komplexně posoudit zdravotní stav účastníka řízení, neomezují se jen na některé lékařské obory* (...)“. PK MPSV jsou tedy odborně kompetentní k posouzení zdravotního stavu účastníka a k zaujetí

posudkových závěrů o splnění podmínek pro přiznání příspěvku. Touto kompetencí však nedisponuje MUDr. Žmolík ani prof. MUDr. Tomáš Trč, CSc., MBA, znalci v oboru zdravotnictví, se specializací ortopedie - traumatologie. Závěry jejich posudků proto mohou sloužit jen jako podklad pro posouzení zdravotního stavu, nikoliv však jako přímý podklad pro rozhodnutí o přiznání příspěvku. Zdejší soud také zdůrazňuje, že znalecký posudek MUDr. Žmolíka měly obě PK MPSV k dispozici a k jeho závěrům se ve svých posudcích vyjádřily.

[20] Závěry znalce by mohly být pro rozhodnutí významné, pokud by byly v rozporu se skutkovými závěry PK MPSV. Nicméně tak se nestalo, což je seznatelné z komparace posudků PK MPSV a posudku MUDr. Žmolíka, kterou provedl městský soud, a se kterou se zdejší soud ztotožňuje. PK MPSV se shodly s nálezy znalce, *„že nebylo prokázáno ztuhnutí nebo podstatné omezení hybnosti obou kyčelních nebo kolenních kloubů pro těžké kontraktury v okolí“*. Jak uvedla PK MPSV, *„[f]unkční vyšetření v doložených ortopedických nálezech, včetně nálezu soudního znalce neprokazují (...) ani ztuhnutí všech úseků páteře s těžkým omezením pohyblivosti alespoň dvou nosných kloubů dolních končetin ani těžké funkční poruchy pohyblivosti na základě postižení tří a více funkčních celků pohybového ústrojí (...)“*. MUDr. Žmolík sice potvrdil neschopnost stěžovatelky pohybovat se bez pomoci další osoby, avšak - i když konstatoval opak – zdravotní nálezy uvedené v jeho posudku neprokázaly splnění zákonem taxativně vymezených podmínek pro přiznání příspěvku. K tomu zdejší soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 16. 6. 2016, č. j. 4 Ads 51/2016-29, ve kterém konstatoval, že *„[t]ěžká vada nosného nebo pohybového ústrojí, která odůvodňuje přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku-motorové vozidlo, je tedy výlučně vada vyjmenovaná v části 1 bodu 1 písm. a), b), d) až i) přílohy k zákonu č. 329/2011 Sb. Musí se proto jednat o zdravotní postižení shodné a přirovnávání postižení jiných není přípustné.“*. Námitce stěžovatelky z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 a) s. ř. s. tedy nelze přisvědčit.

[21] Nakonec se Nejvyšší správní soud zabýval i námitkami, které by bylo možno podřadit pod důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[22] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že provedení důkazu znaleckým posudkem prof. MUDr. Tomáše Trče, CSc., MBA, by bylo nadbytečné. Jak již bylo uvedeno výše, takovýto znalecký posudek nemůže sloužit pouze jako přímý podklad pro rozhodnutí o přiznání příspěvku, ale je pouze dalším podkladem k posouzení zdravotního stavu stěžovatelky. Zdravotní stav stěžovatelky však byl dostatečně zjištěn ve správním řízení, neboť byl posuzován celkem třikrát – nejprve lékařem okresní správy sociálního zabezpečení a poté dvakrát PK MPSV. Zjištění PK MPSV pak byla podložena nejen četnou dokumentací předloženou ze strany stěžovatelky (včetně obdobného znaleckého posudku), ale i vlastním vyšetřením PK MPSV.

[23] Zdejší soud neshledal důvod k pochybnostem ohledně závěrů obou PK MPSV. Stěžovatelka nevznesla konkrétní námitky, které by úplnost či přesvědčivost posudků PK MPSV zpochybňovaly. Jedinou takovou byla námitka uvedená v žalobě, a sice že posouzení stěžovatelky původní PK MPSV probíhalo za „atmosféry“, kdy bylo předem zřejmé, jak dopadne, což uvedla do protokolu o ústním jednání. V předmětném protokolu je uvedeno, že stěžovatelka s posudkovým závěrem nesouhlasí a podává námitku před vydáním rozhodnutí. Dále je pod podpisy účastníků jednání ručně vepsána poznámka, že

předsedkyně PK MPSV před posuzováním stěžovatelky konstatovala, že soudní znalec nesmí posuzovat případ ve vztahu k zákonu č. 329/2011 Sb., a že vedla jednání *„čistě tendenčně“*, a účastníkům tak bylo už před posuzováním zřejmé, že závěr PK MPSV bude zamítavý.

[24] Dle názoru zdejšího soudu toto vyjádření předsedkyně PK MPSV nikterak předem nestavělo na jisto výsledek posuzování, ale pouze deklarovalo výše již konstatovanou nekompetenci soudního znalce k vyslovení závěru o splnění zákonných podmínek pro přiznání příspěvku (která je zdejším soudem osvětlena výše). Žádné další konkrétní skutečnosti, ve kterých spatřovala *„čistě tendenční“* jednání PK MPSV, stěžovatelka neuvedla. Nutno také poznamenat, že na základě žádosti stěžovatelky byl následně vyhotoven i srovnávací posudek, který zpracovala PK MPSV v jiném personálním složení. K jednání této PK MPSV stěžovatelka žádné konkrétní námitky neměla. Sama skutečnost, že je PK orgánem Ministerstva práce a sociálních věcí, pak není důvodem k pochybnostem o objektivitě jejích závěrů (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2003, č. j. 5 Ads 4/2003-35 nebo ze dne 19. 4. 2012, č. j. 4 Ads 2/2012-16). Městský soud tedy nezatížil soudní řízení vadou, když důkaz znaleckým posudkem neprovedl, a ani této stížnostní námitce tak Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit.

[25] K námitce stěžovatelky, že jí žalovaný upřel právo vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, a nenechal ji doložit nový znalecký posudek, pak zdejší soud uvádí následující. Smyslem protokolu ve správním řízení je zaznamenání průběhu úkonu. Zaznamenávány jsou přitom pouze okolnosti důležité pro správní řízení (není tedy vyloučeno, že může dojít k opomenutí některých údajů). Řádně zhotovený protokol je veřejnou listinou ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu, proto je třeba jeho obsah považovat za pravdivý, neprokáže-li se opak. Presumovaná pravdivost se však vztahuje pouze k zachycenému průběhu procesního úkonu, tj. např. kdo byl jednání přítomen, jakého poučení se mu dostalo, atp. (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2017, č. j. 7 As 146/2016-29, či ze dne 15. 4. 2015, č. j. 1 As 12/2015-30). Pokud má účastník výhrady k obsahu protokolu, může požádat o jeho opravu, a pokud není jeho požadavku vyhověno, má trvat na zaznamenání námitek. Podle § 18 odst. 4 správního řádu pak mohou jiné osoby, jichž se obsah protokolu přímo dotýká, bezprostředně po seznámení s protokolem podat proti jeho obsahu stížnost podle § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Pokud však účastník řízení proti obsahu protokolu brojí námitkami či stížností, nese ohledně jím namítané nesprávnosti důkazní břemeno. (viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 7. 2002, sp. zn. IV. ÚS 682/2000, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 3. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2737/2012).

[26] V předmětném protokolu je uvedeno, že zmocněnec stěžovatelky odepřel podpis. Na konci protokolu se nachází zmocněncem ručně vepsaná poznámka, že se dostavil pouze za účelem nahlédnutí do spisu, příp. pořízení kopií dokumentů, a že k dalším úkonům řízení se tohoto dne z důvodu neznalosti řízení zatím nevyjadřuje. Stěžovatelka tvrdí, že zmocněnec oprávněným úředním osobám při jednání sdělil záměr předložit nový znalecky posudek. Tento záměr však není z protokolu nijak seznatelný. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2016, č. j. 46 A 20/2014 - 88, publ. pod č. 3442/2016 Sb. NSS, kde se uvádí, že podání učiněné při jednání v ústní formě je *„perfektní bez ohledu na to, zda posléze nalezne odraz v obsahu protokolu*

pořizovaného při jednání. (...) Je nepochybně v zájmu účastníka řízení dbát o řádnou protokolaci ústního jednání a případně vznést námitky proti protokolaci (§ 18 odst. 3 správního řádu), neboť v případě sporu usnadní protokol o jednání, který je po obsahové stránce úplný a správný, pozici účastníka řízení. Není-li však podání účastníka zachyceno v dostatečné míře v protokolu, neznamená to, že podání učiněno nebylo. Pouze se stíží důkazní situace účastníka řízení, má-li prokázat, že podání učinil". Pokud tedy zmocněnec stěžovatelky takové ústní podání skutečně učinil, měl trvat na zaznamenání tohoto tvrzení do protokolu, nebo jej měl jasně vyjádřit v poznámce, kterou do protokolu připsal. Nic takového však neučinil, a toto tvrzení ani jinak neprokázal.

[27] Stěžovatelka uvedla, že „*očekávala (jako vždy před vydáním předcházejících rozhodnutí), že jí bude postoupeno „Vyrozumění o právu vyjádřit se k podkladům*". Zdejší soud ze správního spisu zjistil, že toto vyrozumění bylo zasláno zmocněnci stěžovatelky, který jej převzal dne 27. 11. 2015. Součástí vyrozumění bylo poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu, včetně stanovení lhůty k vyjádření. Na základě tohoto vyrozumění se zmocněnec dostavil k jednání, v jehož rámci byl poučen znovu. Nelze tak namítat, že stěžovatelka poučena nebyla. Ani v předchozím řízení stěžovatelce nebylo zasíláno opětovné vyrozumění poté, co se její zmocněnkyně dostavila k jednání za účelem seznámení se správním spisem. V daném případě navíc byla stěžovatelce lhůta k vyjádření prodloužena, neboť zmocněnkyně na jednání jednoznačně projevila záměr podat další vyjádření.

[28] Z poznámky vepsané zmocněncem na konec předmětného protokolu jednoznačně neplyne jeho vůle (resp. vůle stěžovatelky) se před vydáním rozhodnutí ještě vyjádřit, avšak nelze bez pochybností dojít ani k závěru, že se již vyjádřit nechtěl. Tuto nejednoznačnou formulaci ovšem nelze přičítat k tíži žalovanému, neboť důkazní břemeno ohledně rozporuplného tvrzení nese ten, kdo jej učinil. Ostatně stěžovatelka ani netvrdí, že se k podkladům rozhodnutí chtěla ještě vyjádřit, ale pouze to, že chtěla předložit nový znalecký posudek (k jehož příp. účinkům na rozhodnutí žalovaného pojednal zdejší soud výše). Jediným podstatným podkladem, se kterým se zmocněnec na jednání seznamoval, byl srovnávací posudek PK MPSV, k němuž zmocněnec již na jednání sdělil, že s ním nesouhlasí. Ani tato námitka stěžovatelky tedy není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze je zákonný. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[30] Nejvyšší správní soud s ohledem na § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch a žalovaný nemá na náhradu nákladů právo, neboť se jedná o věc sociální péče.

[31] Odměna soudem ustanovené zástupkyně stěžovatelky advokátky JUDr. Anity Pešulové a náhrada jejích hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti byla stanovena podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„*advokátní tarif*“). Advokátka učinila v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, spočívající v doplnění kasační stížnosti, za který jí náleží odměna ve výši 1.000 Kč podle § 9 odst. 2 a § 7 advokátního tarifu a režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celková výše odměny za zastupování a náhrada hotových výdajů advokátky tak činí 1.300 Kč a bude jí vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatelky, která je osvobozena od soudních poplatků, nese stát, jak vyplývá z § 35 odst. 8 věty první s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. března 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senát